

Ο «Κόσμος χωρίς πολέμους και βία» καταγγέλλει την εμπόλεμη κλιμάκωση στην Ουκρανία

Ουκρανία: Μια πολεμική σύγκρουση στη σημερινή στιγμή είναι απαράδεκτη για τους πολίτες!

Για μια ακόμη φορά η ίδια πόλωση, οι ίδιες προκλήσεις και οι ίδιες συνθήκες που προηγούνται μιας σύρραξης. Δεν έχουν τελειώσει ακόμη οι συγκρούσεις στη Συρία ενώ συνεχίζει να ακούγεται η ηχώ από τη Λιβύη, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, κ.λπ. Αλλά η πολεμική μηχανή χρειάζεται κι άλλη τροφή, και αυτή τη φορά είναι η σειρά μιας άλλης στρατηγικής περιοχής για τα συμφέροντα αυτών που μετέχουν στο γεωπολιτικό παιχνίδι: της Ουκρανίας.

Για άλλη μια φορά τα ίδια. Σύγκρουση συμφερόντων ανάμεσα σε ομάδες που κατέχουν την εξουσία και που ανταγωνίζονται για την κατάκτηση στρατηγικών θέσεων, την οικονομική τους επέκταση ή την πρόσβασή τους στα δίκτυα διανομής των ενεργειακών πηγών όπως είναι το ρωσικό αέριο. Αλλά πάνω απ' όλα οροθέτηση της οικονομικής επιρροής των δύο τύπων καπιταλισμού: του δυτικού και του νέου ρωσικού καπιταλισμού. Το θέμα είναι πως η σύγκρουση αυτή μπορεί να καταλήξει σε μια πολεμική σύρραξη, να βγει εκτός ελέγχου και να επεκταθεί και σε άλλες χώρες δεδομένης της γενικής κρίσης την οποία ζούμε.

Η Ρωσία πέτυχε μια φαινομενική οικονομική ευημερία τα τελευταία χρόνια μιας και ο ακραίος καπιταλισμός της δε μετρά πάνω από 20 χρόνια, αλλά δείχνει ήδη σημάδια κόπωσης και κρίσης. Όχι μόνο στον οικονομικό τομέα αλλά και στο έλλειμμα δημοκρατίας και ανοχής που η κοινωνία ζητά σήμερα. Είναι γνωστές οι φυλακίσεις των Pussy Riot, νεαρών γυναικών που καταγγέλλουν τις καταχρήσεις της εξουσίας, τους διωγμούς των ομοφυλόφιλων, τις δυσκολίες ένταξης εθνικών ομάδων στην Τσετσενία και τον Καύκασο, και την άνοδο του εθνικιστικού καπιταλισμού. Αν σ' όλα αυτά προσθέσουμε την εξαθλίωση μεγάλων κομματιών του πληθυσμού, τη μείωση των συντάξεων, την αποδόμηση των δημόσιων υπηρεσιών, υγεία, παιδεία, κ.λπ. η πιθανότητα μιας εξωτερικής σύγκρουσης φαίνεται σαν η καλύτερη λύση στα προβλήματα της κυβέρνησης, που μπορεί να θεμελιώσει μια δυνατή Ρωσία, με αυταρχικές αξίες, και με το στρατό ως το μεγάλο εμπροσθοφύλακα και υποστηρικτή του συστήματος.

Στο άλλο άκρο βρίσκουμε την εμπορικών συμφερόντων και συντηρητική Ευρώπη, με την επεκτατική της δίψα που απευθύνεται στα πιο αντιρωσικά τμήματα της χώρας για να ενσωματώσει την Ουκρανία στο ευρωπαϊκό κλαμπ. Στο θέμα αυτό οι ΗΠΑ πριμοδοτούν τη Γερμανία, τη Γαλλία και την Αγγλία, καθώς αυτή η ένταξη θα εξασθενούσε ιδιαίτερα την επιρροή της Ρωσίας στην περιοχή και, κυρίως, το NATO θα έπληττε τα μoustάκια της ρωσικής αρκούδας. Αυτό ασφαλώς είναι κάτι που ούτε να το φανταστεί θέλει ο Πούτιν.

Στη μέση αυτού του πανοράματος βρίσκεται ο εξαθλιωμένος ουκρανικός λαός, που ζει χωρίς δημοκρατία βυθισμένος σε μια πολιτική και θεσμική κρίση με μια από τις πιο διεφθαρμένες κυβερνήσεις του πλανήτη όπου την εξουσία διεκδικούν οι παλιοί προ-Ρώσοι

και οι νέες πολιτικές δυνάμεις που λειτουργούν και στις δυο περιπτώσεις σαν κατασταλτικές και βίαιες φατρίες που προωθούν αυταρχικές και ολιγαρχικές μορφές διακυβέρνησης. Τα πράγματα περιπλέκονται στην Κριμαία, καθώς βρίσκεται στην ανατολική, προ-ρωσική περιοχή, όπου έχει τη βάση του το ρωσικό ναυτικό.

Τα άκρα παίρνουν θέση. Οι ακραίοι Ρώσοι εθνικιστές στους οποίους αντιπαρατάσσονται οι ακραίοι Ουκρανοί εθνικιστές προλειαίνουν το έδαφος για τις βίαιες ομάδες των ακραίων τάσεων.

Παρακολουθήσαμε πριν λίγο καιρό πώς δίπλα στους νέους και τους φιλειρηνικούς πολίτες του Κίεβου που απαιτούσαν τα ελάχιστα δικαιώματά τους απέναντι στην κτηνώδη καταπίεση της ανατραπέιας κυβέρνησης προστέθηκαν σχηματισμοί της άκρας δεξιάς και του ακραίου εθνικισμού, που τελικά ανάκτησαν τον πρωταγωνιστικό ρόλο και επιρροή στη νέα κυβέρνηση.

Η μόνη λογική έξοδος από αυτή την κρίση είναι ο ειρηνικός και μη-βίαιος αγώνας απο μέρους των πολιτών και η μη παροχή στήριξης στην στρατιωτική κλιμάκωση που επιθυμούν οι κυβερνήσεις και οι βίαιες ομάδες. Πρέπει να μην απαντάμε και να μη συνεργαζόμαστε με κανένα τύπο βίας, επειδή εκτός όλων των άλλων μ' αυτό τον τρόπο ο κόσμος δε θα λύσει τα προβλήματα του. Αντίθετα αν εμπλακούμε σε ένα πόλεμο η καθημερινή μας ζωή θα επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο.

Εθνική και διεθνής απουσία απάντησης προς τους βίαιους και των δύο πλευρών που φέρνουν μόνο θάνατο και καταστροφή στους λαούς.

Το μεγάλο πρόβλημα είναι αυτό που βρίσκεται στο βάθος των διεθνών μας σχέσεων και που είναι προϊόν του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου, που τοποθέτησε σε ηγεμονική θέση τις ΗΠΑ για περίπου 70 χρόνια, από το 1945 ως σήμερα. Σε μια στιγμή όπου είναι προφανής η πτώση της από τη θέση της πρώτης παγκόσμια δύναμης, υπάρχουν πιέσεις από τους πιο ριζοσπαστικούς τομείς της στρατιωτικής βιομηχανίας που υπεραμύνονται μιας μεγάλης σύγκρουσης που θα τους αποδώσει την πρότερη θέση τους στην παγκόσμια ηγεμονία.

Ο πλανήτης προχωρά προς την παγκοσμιοποίηση, όχι την ομογενοποίηση. Η παγκοσμιοποίηση σημαίνει ότι δεν είναι πλέον βιώσιμος ένας κόσμος που θα κυβερνάται από μια μόνη χώρα όσο δυνατή κι αν είναι αυτή. Οι άλλοι λαοί και τα έθνη του κόσμου θέλουν επίσης να μετέχουν στην κοινή κατασκευή. Προφανώς η Ασία έχει πολλά να πει με την Κίνα και την Ινδία σαν παγκόσμιους οικονομικούς κινητήρες, καθώς και η Ευρώπη με την ΕΕ και με την Ευρασία, τη Ρωσία και τους εταίρους της. Αλλά και η Αφρική και η Λατινική Αμερική θα διεκδικήσουν τη θέση τους σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό είναι καλό για τους πολίτες του κόσμου και για το κοινό μέλλον.

Μην αμφιβάλλετε ότι οι παρωχημένες οπισθοδρομικές δυνάμεις θα προσπαθήσουν να αντιταχθούν, να ασκήσουν βία, να δημιουργήσουν συγκρούσεις για να συνεχίσουν να κατέχουν την εξέχουσα θέση τους. Αυτό που σιγά σιγά ανακαλύπτουμε είναι πως η φαινομενική τους δύναμη δεν υπάρχει χωρίς τη δική μας στήριξη. Δηλαδή, είμαστε εμείς, οι πολίτες που κρατάμε και δίνουμε την εξουσία σ' αυτούς που μας κυβερνάνε.

Πιστεύουμε πως σήμερα είναι δική μας ευθύνη να μη στηρίξουμε, να καταγγείλουμε και να αποκηρύξουμε, αν χρειαστεί, τους κυβερνώντες που οδηγούν τους λαούς τους στην άβυσσο στηρίζοντας τις συρράξεις και τους πολέμους.

Η ευθύνη είναι δική μας!

Rafael de la Rubia

Ακτιβιστής του "Κόσμου χωρίς Πολέμους και Βία"